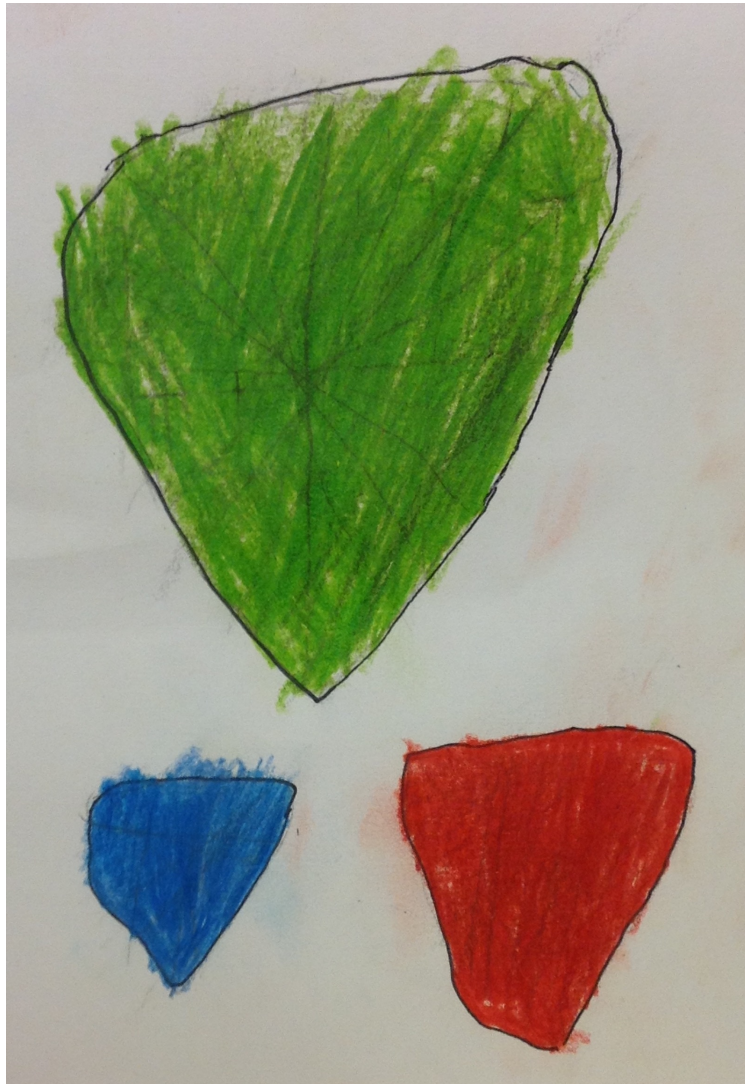

Mysteriet i Black ops 2

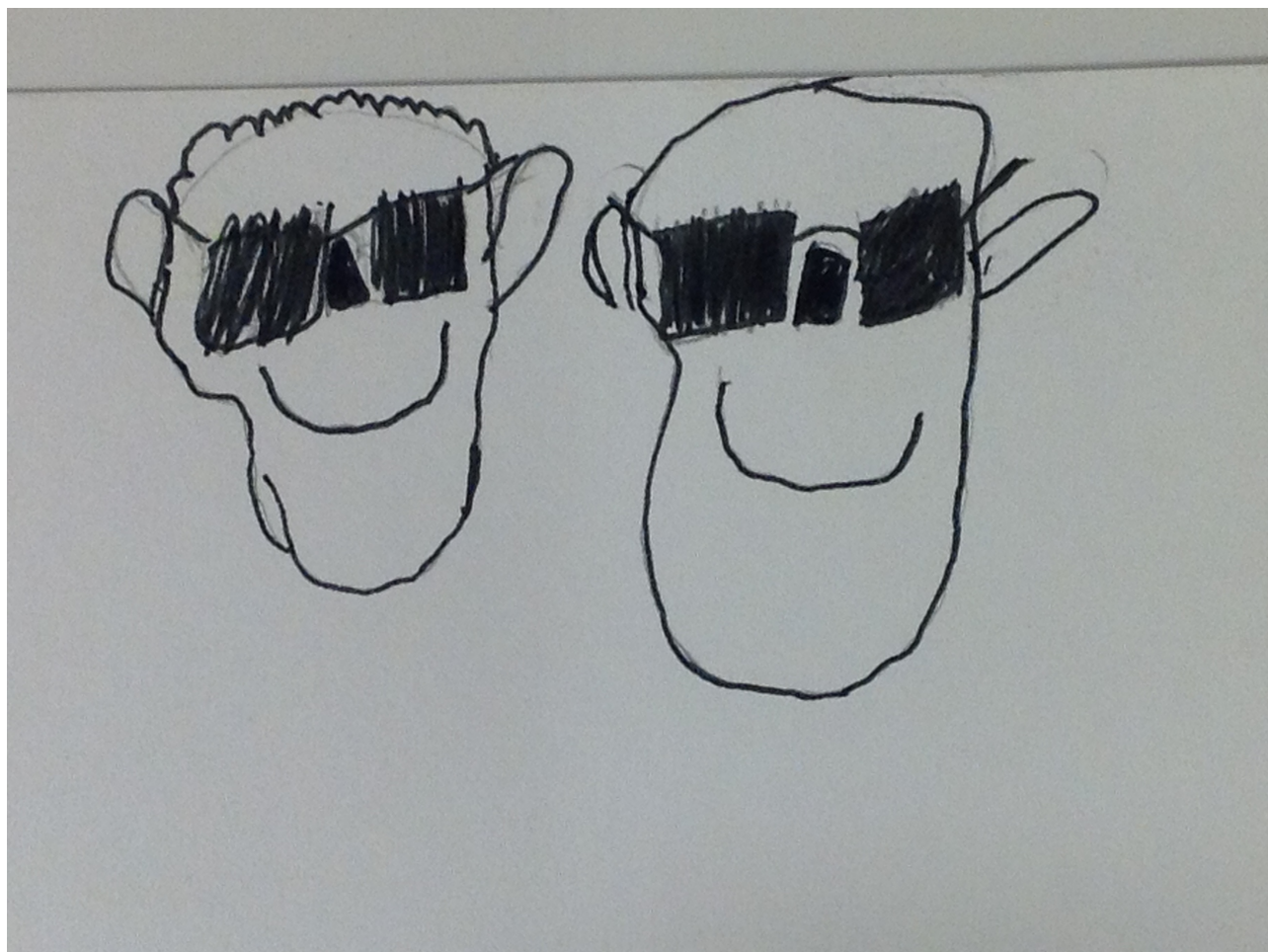

Emil Smeds

Black ops 2

Jonahtan Johan

Mannen och Arnold

Kapitel 1

Det var sommarlov i Black ops2. Detektiverna var på sitt kontor och grubblade på vad de ska göra. De kom på att de ska läsa en rolig bok och när de hade läst färdigt boken så gick dom och köpte glass. Dom såg barn som lekte överallt. Dom gick tillbaka till kontoret och funderade vad dom ska göra. Dom kom på att de skulle lägga upp en plansch på elstolpen så de skulle få uppdrag. Dom tog med sig planscherna och la upp dem på gatlampor och elstolpar och väggar och på butiksfönstren. Dom väntade på att nån skulle komma och knacka på men dom fick vänta länge. Till sist kom dom på att dom skulle lägga upp var de finns. Så dom sa att det skulle funka men Johan sa att då skulle tjuvarna se vem vi är. Men Johan sa

- Jonatan de vet inte hur vi ser ut så.
- Det är ju bra, men hur ska vi göra om dom vet vem vi är? sa Johan.
- Jag vet inte, sa Jonatan.
- Det kommer att bli svårt men om vi skulle klä ut oss så är vi inte som på bilden! sa Johan.
- Vilken bra ide! sa Jonatan.
- Då blir det bra, då behöver vi inte fundera att vi blir misstänkta, sa Jonatan.
- Men hur ska vi få uppdrag?

Då knackade det på dörren. Johan öppnade, det var hans fru Alice.

- Kom och ät! sa Alice.
- Okej. sa Johan.

Dom gick upp för trapporna och det var så mycket brev på bordet!

- Var kom alla brev i från?
- Jag vet inte! sa Johans fru och ryckte på axlarna.
- Men om det skulle vara dom som behöver hjälp? sa Jonatan.
- Vi går och söker upp dem! sa Johan.
- Men var försiktiga! sa Johans fru.
- De tog med sig sina ritblock och gick till första huset och knackade på. Första gången kom det ingen som öppnade, andra gången kom dom och öppnade.

Kapitel 2

Det var en lång man som öppnade dörren.

- Vad är det som ni vill? undrade Johan.
- På brevet vi fick stod det att ni behöver vår hjälp, sa Jonathan.
- Jag fick konstiga diamanter till min smyckesbutik, sa mannen.
- Hur såg de ut? frågade Johan.
- Dom var tunga. Äkta diamanter är lättare.
- Hur såg de ut? frågade Jonathan.
- Jag vet inte, sa mannen.
- Men om du har tunga diamanter dom som skickade dem så kollade inte diamanterna före de skickade?
- Jo men dom sa att de var äkta så jag tog emot dem.
- Men du skulle ju kunna scanna dem före du tog emot dem. Det skulle ju varit bättre, sa Johan.
- Men jag har ingen scannare, sa mannen.
- Men om du inte har någon scannare varför har du en butik?
- För jag behöver pengar för jag har inte mycket kvar av pengarna, sa mannen.
- Men om du inte har mycket pengar kvar, varför har du bara inte en bra kund som köper jättemycket? sa Johan.
- Men jag har en som gör det, sa mannen.
- Men har du mycket kunder som kommer dit? sa Johan.
- Jo jag har tusentals kunder, sa mannen.
- Men om du har det hur kan du ha pengabrist? sa Jonathan.
- För det är många som stjälar, sa mannen.
- Har du inga övervakningskameror? sa Jonathan.
- Jo men dom är så gamla, sa mannen.
- Men vi kan köpa nya åt dig så ingen behöver ha inbrott, sa Johan.
- VA! sa mannen. På riktigt?
- Japp, sa Jonathan.
- Men hur ska jag göra? Jag har inga pengar så jag kan inte betala tillbaka.
- Du behöver inte göra det, sa Johan.
- Tack ni är så snälla, sa mannen. 🇫🇮 😊
- Det är vårt jobb så vi är snälla åt dom som kommer.

- Ok, sa mannen.
- Så vi accepterar jobbet, sa Johan.
- Tack så mycket, sa mannen.
- Men om det är ett uppdrag så måste vi ha med oss våra uppdragssaker, sa Johan.

Kapitel 3

- Äntligen är vi framme vid Legostaden, sa Johan.
- Ja huhuh! sa Jonathan.
- Så det här är din smyckesbutik, sa Johan.
- Ja visst är den fin, sa mannen.
- Det var så långt att gå hit men det var vårt jobb att komma hit, sa Johan.
- Men det gör inget, sa Jonathan.
- Minns du inte att vi ska hjälpa andra? sa Johan.
- Ja men det var lite för långt, sa Jonathan.
- Men jag bryr mig inte, sa Johan.
- Sluta gräla! sa mannen.
- Vi grälar inte, sa Jonathan.
- Men varför var ni så arga på varann? sa mannen.
- Det är så när man är vänner, sa Johan, eller hur?
- Ja, sa Jonathan.
- Så det är lugnt, sa Johan.
- Men nu ska vi lägga upp dina övervakningskameror.
- Okej, sa mannen.
- Så nu kan du se vem som är tjuven, sa Johan.
- Så om du ser tjuven kontakta oss, sa Jonathan.
- Då kommer vi dit, sa Johan.
- Men då är det så lugnt, sa mannen.
- Ja men jag tror att vi ska gå hem.
- Ja hejdå! sa Johan.
- Ja det var ett tungt arbete, sa Jonathan.
- Men nu ska vi dricka kaffe och så gör vi något annat, sa Johan.
- Ja vad ska vi göra senare? frågar Jonathan.
- Jag vet inte, sa Johan.
- NU!! RINGER HAN! sa Jonathan.
- Men vad bra, sa Johan.
- Bryr du dig inte? sa Jonathan.
- Jo men du behöver inte skrika, sa Johan.
- Ja men jag var så lycklig, sa Jonathan.
- Men fast du än var lycklig behöver du inte skrika, sa Johan.
- Förlåt, sa Jonathan.

-Äsch du behöver inte vara ledsen, sa Johan.
-Ja men vi har äntligen ett uppdrag!
-Men det var ju samma man, som vi la upp övervakningskameror åt så det är inget nytt jobb, sa Johan.
-Okej så det var inget nytt jobb, sa Jonathan.
-Det var ju samma man, sa Johan.
-Men jag trodde att det var nån annan man som ringde, sa Jonathan.
-Men det var bra att du trodde att det var någon annan, sa Johan.
-Men varför var det, var det för att vi skulle få ett nytt jobb? sa Jonathan.
-Ja, sa Johan
-Du är så snäll, sa Jonathan.
-Tack!
-Men nu ska vi fara till Legostaden. Starta bilen och kör iväg till smyckesbutiken, sa Jonathan.
-Äntligen är vi framme, sa Johan.
-Ja vilken lång bilresa, sa Jonathan. 💰🕶️
-Men han är inte här. Jag går och kollar, sa Johan.
-Han är inte här bakom, sa Jonathan.
-Var kan han vara? sa Johan.
-Jag är bakom er, sa mannen.
-Jag har hittat en ledtråd, sa Jonathan.
-Vi har hittat en sönderslagen diamant, sa Johan.
-VA hur kan det vara möjligt, sa mannen.
-Jo jag har en anställd. Han heter Arnold. Han tar emot beställningar så jag misstänker honom. Han är den som brukar ta ut diamanterna och se om de är äkta och så brukar han vissa gånger ta hem dem och kollar i sitt mikroskop och ser att de inte är förfalskade, sa mannen.
-Så det kan vara han, sa Johan.
-Vi ska börja lista ut mysteriet på den här smyckesbutiken, sa Jonathan.
-Men vi har inte rättan utrustning, sa Johan.
-Vi går tillbaka till vår byrå och hämtar vår utrustning, sa Jonathan.
-Vi kommer snart, sa Johan.

Kapitel 4

-Jag håller på att glömma bort, jag har två anställda. Dom tar hand om kunderna som kommer till butiken, men då den sista anställda tar hand om kassan. Dom är snälla mot kunderna som kommer och köper. Men vi har en speciell kund som kommer varenda dag. Han har en guldhatt och guldkläder när han kommer och dom andra har bara kavaj och slips, sa mannen.

-Så det var flera än bara Arnold, sa Jonathan.

-Det kan vara ännu svårare än vad vi trodde, sa Johan.

-Ja så ni trodde att jag hade bara en anställd som arbetar, sa mannen.

-Ja det trodde jag, sa Jonathan.

-Men det betyder inte att det kan vara dina anställda. Men jag börjar gå upp i tornet och spana över när dina anställda kommer och ser om det är någonting märkligt, sa Johan.

-Ok här är kikaren, sa Jonathan.

-Jag är uppe. Jag ser någon, en man i guldkläder, han går in i butiken och tittar omkring. Han hittar en stor diamant och köper den. Han måste vara rik, sa Johan.

-Ok, sa mannen.

-Nu ser jag någon annan som kommer. Han går in, han går mot kassan och där är kassörskan som tar emot beställningar. Där är den där mannen med guldkläder som köper den stora diamanten och sen ger han en stor pengasäck, sa Johan.

-Ok vad gör hon nu som är i kassan? sa Jonathan.

-Hon tar sin lön, säger Johan.

-Hon kommer mot tornet jag hoppar ner, säger Johan.

-Ok men var försiktig. Det är högt, sa Jonathan.

-Huhu jag trodde att hon skulle upptäcka mig, sa Johan.

-Kvinnor är inte farliga, sa Jonathan.

-Jo jag trodde att hon skulle bli arg, sa Johan.

-Äsch vi går hem, sa Jonathan.

Kapitel 5

-Vi går till cafeterian och köper limsa och gröna kulor, säger Jonathan.

-Ok, säger mannen.

-Oj pusselbitar! Vi pusslar i hop dem, säger Johan.

-Det är bitar på mannens anställda, säger Jonathan.

-Vi går och säger till mannen, säger Johan.

-Men han vill inte bli störd, säger Jonathan.

-Men vi går han kommer att bli så glad, säger Johan.

Dom går till mannens smyckesbutik. Ok vi är här nu och vi ska gå och prata med mannen.

-Vi har hittat den som är tjuven, säger Johan.

-VA det är ju toppen, säger mannen.

-Men det är en sak. Han måste komma hit före vi kan ta och fängsla honom och sen så tar vi dom där förfalskade diamanterna och ger åt dom du köpte av, säger Jonathan.

-Ta hit honom, säger mannen.

-Ok, säger Johan

-Jag vet att jag var dum men jag har inga pengar så förlåt att jag stal diamanter men jag har inte nåt hus, säger Arnold.

-Men varför sa du inget då skulle jag ha gett dig, säger mannen.

-Men va det är ju en grön cigg! Försöker du förgifta mig? Å din lilla grobian! Jag är den värsta tjuven som finns i hela världen och ingen kan stoppa mig! Nej hur är det möjligt? Ni är dom bästa poliserna i hela världen. Ni stoppade mig! Wow ni är den första som har stoppat mig! säger Arnold.

-Men nu ska jag ha tillbaka mina diamanter, säger mannen. Du ska i fängelset nu din tjuv, säger mannen.

Dom går till fängelset och talar med polisen.

- Tack för att ni fångade honom! Om ni inte hade fångat honom skulle han ha släppt en atombomb.